taſid kaa ſaunadki pealt náha ſellele, kes oskas lugu tähele panna. Teine ſaun oli kenaste ehitatud ja kõikipidi haritud, õu ja aed ja wáli úmberringgi kõik kaa puhtad, kuida peab olema. Teine jálle oli hoopis inutu. Akna ruudud mitmeſt ajaſt peſemata; ſeina naal úmberringgi ja riſuti kõikſuguſed riistad ja puutükid ja ra-ud; õu pühkimata ja igal poolel ſõnniku jälgi; aed oli kitkumata ja wáli náitas enam ohakaid ja putki, kui wilja kõrſi. Inutuma majakeſe ees istus inutu naene päáwa paistel, käed põlle al ſüles ja wahtis igale poole, — tema mees pidanud taa tõõ peale wálja minema, — wahtis, kas keegi pidi tema jutule tulema. Ei tulnud kedagi, ſeſt et teistel naestel úmberkaudu oli kodu kúllalt tegemiſt ja mehed olid kõik oma palgatud tõõ peal wáljas. Kadeda ſilmaga wahtis ſiis Kadri naabri kena ſaunakeſt ja útles iſe eneſes: Ei mina mõista kuſt ſee ommeti tuleb, et Liiſu majakene paistab alati nii kena wálja. Ei temal ole

abi kodu, ei tema kaa enam tõõd ei tee, kui mina; ja meie pulmadki olid úhelda." — Ei ta enam ei rääkinud midagi, ſeſt núúd juhtus ta úht meeſt nágema, kes istus tee ääres ja kohendas oma kingga.

Kadri meel oli hea, et ta kedagi nägi; núúd ta lootis wõiwa juttu ſahata. Juba Kadri maanteel ja rääkis wõõrale: „Noh, mis ſa ommeti ſeal teed?" — Wõõras ei wastanud temale midagi, waid ajas oma tõõ edaſi. Kadri oli tük aega ſeal ſeisnud ja ta peale wahtinud, ſiis ta márkas, et ſee oli úks ingel — ſeſt ſel ajal ingglid liikuſid weel ſagedaste nähtawalt maa peal. — Kohe wõttis ta nõuuks temale oma häda kaewata ja hakkas nõnda: „Kuule, kas ſa wõid mulle áraſeletada, miks minu majake paistab nii takerdanud, aga Liiſu majakene on koguni kena? — Eks meie pulmad olnud úhel ja ſelſamal aastal ja úhe kuu ſees? — Kui ſa mind aitad, et minu majake ja aed ſaab ſama kenaks, kui Liiſu maja ja aed on, ſiis ma